

NOI TRACII

BULETIN CIRCULAR TRACOLOGIC

al

CENTRULUI DE STUDII ISTORICE DE LA VENETIA

Secretariatul de redacție: MILANO, via Larga 11

DIRECTOR - FONDATOR: PROF. Dr. IOSIF C. DRAGAN

Redactor: Prof. MANOIL HAIVAS

PAGINI DIN ISTORIA GRECILOR

de Nicolae MIULESCU

Cine au fost Grecii?

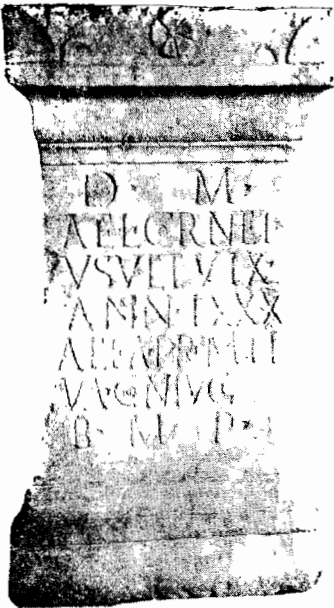
De unde și când au venit ei în țara numită mai în urmă PELOPONEZ și de unde apoi s-au răspândit peste zona cunoscută de noi astăzi sub numele de Grecia Antică?

Începem acest capitol cu un citat din lucrarea lui Henri Pierre Larchér, lucrare pe care am prezentat-o pe scurt în partea introductivă. În cap. VIII „Despre Pelasgi“, paragraful 1 Larchér spune:

„Este mai bine să-i căutăm pe Pelasgi în Argolida unde cei vechi sunt unanim de acord să le plaseze originea. INACUS este primul prinț care a domnit în Argolida. Nu știu sub ce nume era cunoscută pe atunci această țară, dar este sigur că ea nu-l purta încă pe cel sub care am arătat-o mai sus. Este foarte probabil ca ea să se fi numit INACHIA sub Inacus și asta se poate vedea din Ștefan Bizantinul (1). Ea nu purta încă numele de Argolida nici chiar sub FORONEU, fiul și urmașul său (al lui Inacus n.n.). Acesta a fost „prințul“ care a strâns pe locuitorii împrăștiați (prin zona nou ocupată n.n.) într-un oraș pe care el l-a întemeiat și căruia i-a dat numele de orașul FORONIC (2). Copiii săi au fost APIS, EURO-TAS și NIOBE. Această prințesă avu cu ZEUS, sau mai de grabă cu un necunoscut, pe ARGOS și PELASGUS.

Primul dintre acești prinți urmându-i lui Apis (care îi urmasa lui Foroneu n.n.), a schimbat numele țării și o numi după al său ARGOLIDA, și orașului Foronic (i-a zis) ARGOS. Această țară, care era pe atunci foarte puțin udată (de ploii n.n.), era uscată și stearpă și neajungând pentru hrana celor care o locuiau, o bună parte dintre aceștia plecară în căutare de noi pământuri.

Pelasgus, fratele lui Argus. plecă în fruntea câtorva dintre acești „aventurieri“, (din tot ce spune Larcher se vede că el nutrea o mare antipatie pentru Pelasgi), care după numele său se numiră PELASGI.

A Itar funerar roman de la MEHADIA

(Idem, stilizat)

Nu trebuie să ne mire ușurința cu care își schimbau numele. S-a văzut că ei le luaseră deja, succesiv, pe cele ale primilor trei regi ai lor“

paragraful II

„Pelagus a trecut în Arcadia, (care nu avea încă acest nume), în fruntea aventurierilor săi, în jurul anului 1896 î.e.n. FEGEU, fiul lui Inacus, întemeiasse acolo cu optsprezece ani mai înainte orașul FEGES. Această țară nu se numea încă Arcadia. Nu se știe numele pe care îl purta atunci. Se știe doar că ea era locuită de popoare barbare, după cum voi arăta în paragraful următor.“

În continuare Larcher arată că Pelagus domnește în Arcadia douăzeci de ani, că acolo el are un fiu căruia îi pune numele LYCAON și că până în cele din urmă părăsește această țară unde îl lasă pe fiul său minor în vârstă de numai doisprezece ani. Plecând, el trece în Tesalia care, pe urma unui cutremur de pământ, tocmai fusese eliberată de apele care o acopereau.

În paragraful III Larcher se ocupă de situația din Arcadia (viitoarea Arcadie) întrebându-se dacă locuitorii săi erau Pelasgi, întrebare care pe noi nu ne poate interesa, așa că trecem peste ea. Dar, până a răspunde, Larcher ne informează că, în urma plecării lui Palagus, a rămas fiul său Lycaon (cum am văzut deja mai sus), că Lycaon îl lasă urmaș pe un fiu al său, pe care îl cheamă NYCTIMUS și că, în fine, acest Nyctimus este înlăturat de „niște noi veniți“ pe care îi conducea ARCAS, fiul lui ORCHOMENE. Am subliniat cele două nume, deoarece de ele ne vom ocupa mai pe larg, în curând.

Abia în capitolul X, autorul reia firul ce urmărește neamul lui *Inacus*, neam care pe noi ne interesează în special, datorită faptului că *acest rege, fugit de pe malurile Mureșului, este cel care a dus, în Peloponez mai întâi, și numele de GRECI, pe care urmașii săi l-au răspândit în tot Sudul*

peninsulei și sămânța neamului care a purtat peste milenii flacăra spiritualității vechi, născută în Cetatea Carpatică.

Reluând istoria acestui neam, Larcher arată că Inacus a avut cu soția sa MELIA trei fii, care au fost: FORONEU, AEZEIUS, FEGEUS și, probabil, o fată -IO- în jurul căreia se încheagă cunoscuta poveste din mitologia elenă, în care este vorba de răzbunarea Herei sora și amanta lui ZEUS (3). Apoi, autorul arată cum se dezvoltă mai departe acest neam, care se ramifică prin cei trei fii ai fiului lui OKEANOS și ai nimfei THETIS (este vorba despre *Inacus* fiu al acestor personaje devenite legendare, în realitate ființe existente, oameni cu situații predominante în sânul unei societăți care își trăia primele faze ale unei organizări ceva mai evoluate).

În schema pe care o vom da în continuare și care va cuprinde genealogia dinastiei inachizilor, acești părinți ai primului rege *din Grecia nu vor figura, dinastia începând cu INACUS*.

DINASTIA INACHIZILOR

Cu INACUS, acest prim rege din ARGOS, se începe dinastia care, în cel de al doilea mileniu de înaintea erei noastre, se răspândește peste întreaga zonă a sudului peninsulei balcanice.

Dacă, și cu cât au contribuit acești oameni *veniți din Nord* la corcirea elementului etnic găsit acolo la venire, este o problemă care pe noi nu ne interesează în mod special. Totuși nu putem trece peste ea fără să ne spunem o părere, pentru că în desfășurarea evenimentelor de care, în mod inevitabil ne vom atinge, o explicație logică a stărilor de atunci, ne va fi de ajutor pentru a le putea înțelege și a le explica.

Părerea noastră este că, la venirea lor în Argos, cei care „coborau din Nord“ au găsit o populație *băștinașe acolo de când lumea*. Și înclinăm să credem mai degrabă în niște „coborători“ din alte vremuri, ajunși acolo din același Nord decât în niște oame-

ni veniți de altundeva, pe apă. Dar, așa cum am mai spus, acestea sunt chestiuni pe care noi nu le vom mai adânci.

Am spus că dinastia Inachizilor începe cu Inacus, care era fiul lui OKEANOS și al nimfei TETIS, personaje în a căror existență, dincolo de lumea normal pământeană, nu se poate crede. Atunci ? Noi susținem, și vom demonstra în cele ce urmează, că atât unul, cât și celălalt dintre cei doi părinți ai „prințului“ Inacus, erau ființe pămâtenne, personaje de vază în lumea și societatea în care trăiau și că Okeanos (Oceanos) își leagă numele de cel al localității OCIU, iar TETIS (s-ar putea să se fi numit și cu un nume apropiat) își leagă numele de cel al uneia din localitățile TETIS -TETISU dintre Huedin și Zalău. Aceste două personaje au intrat în atenția noastră doar pentru faptul că ele completează genealogia primului „inachid“ care a fost Inacus.

Ne servim de cronologia stabilită de H.P.Larchér și nu de altele, precum e cea a lui Nicolae Densușianu, aceasta și din cauză că ea este completă, întinzându-se peste toată perioada existenței neamului elen.

DINASTIA

GENERATIA I

INACUS

Fiul lui Oceanos și al nimfei Melia s-a născut în jurul anului 2011 î.e.n. El a avut cu nimfa MELIA, printre alți copii, pe următorii:

Foroneu născut în anul 1978 î.e.n.

Aezeius născut în anul 1977 î.e.n.

Phegeus născut în anul 1976 î.e.n.

GENERATIA II

FORONEUS

Fiul lui Inacus și al nimfei Melia născut în anul 1978 î.e.n. are următorii, copii:

Aegy (Egy, Egeon, Igey)..

Eurotas...

Apis...

Niobe care se naște în anul 1943 î.e.n.

Cel de al doilea fiu al lui Inacus născut în anul 1977 î.e.n. are cu METIS pe următorul copil:

Lycaon, care se naște în anul 1945.

Cel de a treilea fiu al lui Inacus, născut în anul 1976 î.e.n. are următorul copil:

Sparton care se naște în anul 1943 î.e.n. (4)

AEZEIUS

PHEGEUS

GENERATIA III

AEGY

Primul fiu al lui Phoroneus; nu i se cunosc urmașii, în afară de vitregul TEZEU.

EUROTAS

Cel de al doilea fiu al lui Phoroneus; nu i se cunosc urmașii...

APIS

Cel de al treilea fiu al lui Phoroneus; nu i se cunosc urmașii...

NIOBE

Cel de al patrulea copil al lui Phoroneu, (prima fiică), care se naște în anul 1943;

are următorii fii:

ARGUS

care se naște în anul 1928 î.e.n. „din Zeus“ sau dintr-un tată necunoscut, cum zice Larchér, ce privește lucrurile cu un ochi mai pământean.

PELASGUS

care se naște în anul 1927 î.e.n. făcut tot „din flori“, cum interpretăm noi zisa „făcut cu Zeus“.

LYCAON

Fiul lui Aezeius născut

în anul 1943 î.e.n. are o fiică *Dejanira* care se naște în anul 1912 î.e.n. dintr-o mamă al cărei nume ne este necunoscut.

SPARTON Fiul lui Phegeus născut în anul 1943 î.e.n. are un fiu *Myceneus* născut în anul 1910 î.e.n. dintr-o mamă al cărei nume ne este de asemenea neștiut.

GENERAȚIA IV

ARGUS

Primul fiu al Niobei, născut „din Zeus“ în anul 1928 î.e.n. are cu Evadné un fiu numit *Iasus*, născut în anul 1895 î.e.n. iar cu o soție al cărei nume nu ne este cunoscut, un al doilea fiu numit *Criasus*. Cel de al doilea fiu al Niobei, născut în același fel ca și primul, cu un an mai târziu. Acesta are la rândul său un fiu, a cărui mamă este Dejanira, fiica lui Lycaon și încă doi fii, despre care nu se poate spune cu siguranță că ar fi tot fiii Dejanirei. Primul fiu se numea Lycaon, după numele bunicului său, ceilalți doi numindu-se unul Peuce-tius, celălalt Oenotrus.

MYCENEUS

El este cel dintâi fiu al lui Sparton despre care avem cunoștință. El este întemeietorul primei așezări de la Mycene. Nu se știe dacă a avut urmași. (Cea de a doua așezare îi aparține lui Tezeu, ca și împrejmuirea cu piatră).

GENERAȚIA V

IASUS

Primul fiu al lui Argus

CRIASUS

născut din soția acestuia Evadné. Iasus are la rândul său pe *ARCAS* și pe *Agenor*.

Cel de al doilea fiu al lui Iasus născut dintr-o soție al cărei nume nu ne este cunoscut.

Acest *Criasus*, care este lăsat urmaș de către tatăl său, are un fiu *Phorbas*, prin care linia domnitoare a Inachizilor se continuă în Argos, până la înlăturarea ei de către *DANAUS* .-

LYCAON II

E primul fiu al lui Pelas-gus și al Dejanirei. El are un urmaș *Nyctimus*, cel care este înlăturat de la domnie de către *ARCAS*, fiul lui *ORCHOME-NE*.

PEUCETIUS ȘI OENOTRUS

Sunt cel de al doilea și al treilea fiu al lui Pelas-gus, despre care nu se știe cu precizie dacă erau și ai soției sale Dejanira, urmașă a lui Azeius. Acești doi frați trec în Italia și înființează, după cum spune Larchér, primele așezări pelasgice.

GENERAȚIA VI

ARCAS

Primul fiu al lui *IASUS*, născut dintr-o mamă pe care nu o cunoaștem. După cum se va arăta ceva mai târziu, acesta este „fiul lui *Orchomene*“, cuceritorul ținutului din Nordul Argosului, ținut care, cu începere de la el, se va numi *ARCADIA*.

AGENOR

Cel de al doilea fiu al lui *IASUS*, născut în anul

- NYCTIMUS* 1862 î.e.n. Acesta este tatăl legendarului ARGUS-PANOPTES, cel despre care legenda spune că avea o sumedenie de ochi. Fiul lui Lycaon II și nepot al lui Pelasgus. Rămas la domnie în urma morții tatălui său, este înlăturat de ARCAS, fiul lui ORCHOMENE. Nu se știe dacă are urmași.
- PHORBAS* Fiul lui Criasus și urmașul său la domnie. El are un urmaș pe nume Tryopas, a cărui mamă nu ne este cunoscută.
- GENERAȚIA VII*
TRYOPAS Fiul lui Phorbas, îi urmează acestuia la domnie. El are un urmaș prin care linia domnitoare a Inachizilor se continuă. Crotopus este acest urmaș a cărui mamă ne este necunoscută.
- ARGUS PANOPTES* Fiul lui Agenor. Despre acest nepot al lui IASUS I se spunea că avea o sumedenie de ochi, care se închideau și se deschideau pe rând, așa că el vedea permanent. Se naște în anul 1829 și are un fiu, cărui îi pune numele bunicului său IASUS. Pe acesta, pentru a înlătura eventuale confuzii, l-am numit IASUS II.
- GENERAȚIA VIII*
CROTOPUS Fiul lui Tryopas și urmașul acestuia în Argos. Se naște la 1678 î.e.n. și are un fiu Sthenelus, cu o soție necunoscută de scriitorii vechi.
- IASUS II* Fiul lui ARGUS-PANOPTES, cu o soție despre care nu se știe nimic. Acest al doilea IASUS este tatăl fecioarei -IO- ajunsă prin intermediul legendei „fecioara transformată în juncă“, câteodată de către ZEUS, care se îndrăgostise de ea, altădată de către HERA, din gelozie. Cu această fecioară care, persecutată de dușmanii neamului său, părăsește țara și se duce în Egipt, linia Inachizilor se închide pe această ramură.
- GENERAȚIA IX*
STHENELUS Fiul lui Crotopus, se naște la anul 1625 î.e.n. El are un fiu, GELANOR, care este urmașul său și care, numai după doi ani de domnie, este înlăturat de către acel nou venit în ARGOS, mult legendificatul DANAUS, tatăl celor nu mai puțin legendare cincizeci de fiice. Cu acest GELANOR linia Inachizilor se închide și pe ramura domnitoare în Argos, Gelanor fiind unicul reprezentant al celei de X-a generații Inachide.
- Dar, așa cum se va vedea din cele ce vor urma după acest capitol, în care vom încerca să lămurim cele petrecute pe linia fiului lui Argus, acel IASUS care, nedreptățit de tatăl său, se reîntoarce în țara de unde venise străbunicul său cu aproape un secol înainte, de unde poate chiar el, copil fiind, fusese adus de către tatăl său, ne vom da seama că, de fapt, DINASTIA INACHIZILOR nu s-a stins niciodată și pe o

ramură sau alta a continuat să stăpânească Grecia antică.

Ca să putem urmări cum trebuie și să putem înțelege cursul întâmplărilor, va fi nevoie să arătăm pe scurt, chiar cu riscul de a ne repeta în unele cazuri, care era situația din „familia“ lui INACUS în preajma momentului în care eroul nostru a devenit rege al țării, ce avea să se numească mai târziu ARGOS sau Argolida.

a) Inacus avea trei fii și o fiică, asupra căreia exista o îndoială cu privire la numele pe care îl avea, anume dacă această fiică era -IO- despre care vorbește Herodot, sau o alta, (ex. Hera, despre care pomenesc unele tradiții).

b) Copiii lui Inacus erau: sub rezervă HERA, urmată pe linie bărbătească de către FORONEUS, ca cel mai mare, de AEZEIUS, cel de al doilea și FEGEUS, ultimul născut.

c) Primul fiu Foroneus avea, la rândul său, patru copii: primul AEGY (Aegeon-Igey-Egeon), al doilea EUROTAS, apoi APIS și o fiică NIOBE (sau Niove, dacă îi dăm lui β valoare de *v*).

În această situație a familiei sale, Inacus ajunge, după cum spune tradiția, primul rege din țara ce avea să se numească mai târziu Argolida, dar care rămâne pentru aproape o sută de ani cu un nume necunoscut, (vezi cit. Larchér pag. 1).

În această țară, după o domnie de aproape treizeci de ani, Inacus moare și îl lasă ca urmaș pe fiul său Foroneus, care întemeiază orașul FORONIC unde, după cum spune Larchér (cit. Paus.lib.II.cap.XV), el adună pe toți locuitorii împrăștiați prin zona nou ocupată.

Nu ar fi exclusă nevoia întemeierii acestui oraș (orașele erau în acele vremuri un fel de așezări întărite), ca fiind impusă de „anumite vești proaste“ ce probabil începuseră să sosească „din țară“ cu privire la un eventual atac ce s-ar fi pregătit acolo contra noilor așezări întemeiate de Inachizi.

După ce domnește, ca și tatăl său, o perioadă de aproape treizeci de ani, Foroneus moare lasându-l ca urmaș pe un fiu al său APIS, care, s-ar fi putut ca după o scurtă domnie, să fie înlăturat de către un nepot venit din țară, un fiu al Niobei, (deci și al lui Aezeius-Zeus), fiu care se numea Argus. Cucerită de către Argus, țara primește, în fine, un nume și începe să se numească Argolida, nume pe care îl are și astăzi ca provincie în Grecia zilelor noastre.

Acesta este momentul în care iese la iveală vizibil ruptura care se produce în familia lui Inacus cel care devenise rege, primul rege, în Argos.

În jurul lui Inacus, pe pământul noii sale patrii, sub nici o formă și nicicând numele fiului său Aezeius nu mai apare. La fel al nepoatei sale Niobe, la fel al eventualei sale fiice, Hera.

Cei doi fii ai Niobei, Argus și Pelagus, vin în Peloponez în calitate de războinici cuceritori. Și cucerii sunt urmașii lui Inacus, cel care nu de prea multă vreme plecase din țara în care trăise până la acele vremuri și de unde plecase la o vârstă destul de apropiată de bătrânețe.

Lipsa lui Aezeius, tatăl celor doi *cuceritori*, lipsa fiicei sale Hera și apariția urmașilor nepoatei incestuoase sub formă de cuceritori, toate acestea ne duc la concluzia logică care ne spune că din cauza *imoralității* fiului său, de două ori incestuos, (trăia cu soră-sa și făcea copii cu nepoata sa, fiică a fratelui său), bătrânul a fost atras într-o luptă pe care a înțeles să o ducă alături de fiul său insultat (Foroneu), că în această luptă, care a degenerat într-un război, despre care mitul și legendele vorbesc ca de ceva „năpraznic“, Inacus a fost înfrânt și că rezultatul ultim a fost fuga, căutarea de noi pământuri de așezare pentru toți cei ai lui care rămăneau mai departe lângă el și de partea lui.

De totdeauna și până nu departe de vremurile noastre, păstorii din zona carpațică

au colindat și peninsula de peste Istru. Să încercăm să spunem mai mult ar fi să repetăm cele atât de știute și atât de mult povestite în fel și fel de chipuri.

Așa fiind, nu se poate exclude posibilitatea ca Inacus și ai lui să fi cunoscut locurile spre care se îndreptau acum ca bejenari.

Din Valea Mureșului de unde se va vedea mai jos că ei au plecat, trecând peste Istru, li se deschidea calea spre Sud, pe care o forma Valea Moravei.

Bejenarii porniseră la drum imediat ce războiul purtat cu cei de care fugeau începuse să se arate pierdut. Aceasta înseamnă însă că ei erau bine organizați militărește, fapt care îi puneă în superioritate față de cei prin mijlocul cărora treceau. Și poate e posibil că însăși atitudinea pașnică a „învinșilor“ să le fi creat o atmosferă de simpatie la cei pe care, poate, îi mai cunoscuseră „cândva“.

Toate acestea ne arată că alegerea drumului spre Sud nu era cu totul neîndreptățită și că încercând să le găsim urmele locului de baștină, spre Nordul locului unde i-a găsit istoria, nu este cu totul neîndreptățit. Și acolo îi vom căuta de aci înainte.

*

În partea introductivă am arătat pe scurt care este scopul acestei lucrări. Vom trece acum la punerea în evidență a dovezilor adunate pentru a arăta că:

a) Grecii sunt originari din bazinul Mureșului

b) Spre sfârșitul mileniului al III-lea și începutul celui de al II-lea î.e.n. din motive ce vor fi arătate, au început să coboare spre Sudul Peninsulei Balcanice, așezându-se pentru început pe malul sudic al Golfului de Corint

c) Odată instalați, nu peste multă vreme, au intrat într-un proces de expansiune ocupând, în decurs de câteva secole, tot teritoriul care a format Grecia Antică.

Din asemănările, care în majoritatea cazurilor merg până la identitate, între numele celor mai vechi personaje grecești cuprinse în „Istoriile lui Herodot“, și cele ale unor așezări omenești din bazinul MUREȘULUI,

din identitatea de nume ale unor zeități din pantheonului grecesc cu cele ale unor localități din bazinul carpatic,

din felul în care un anumit grupaj indică o anumită înlănțuire de evenimente sau „legături de familie“, (se va vedea că termenul nu este nelalocul său), și

din multe alte amănunte care scapă de obicei observației neatente, am ajuns la convingerile care stau la baza lucrării de față.

Vom da mai jos aceste observări în ordinea succesiunii generațiilor, așa cum se văd arătate în paginile anterioare.

INACUS

(născut din Oceanos și nimfa Tetis; vezi loc. OCIU și loc. TETIȘ).

Era băștinaș din localitatea -INAC- situată în bazinul Mureșului, la circa 15 km. în amonte de orașul AIUD. Conform datelor din -Dicționarul Istoric al Localităților din Transilvania- întocmit de Coriolan Suciu această localitate, care se numește astăzi INOC, se numea în anii:

1291 terra IGRICHI

1733 INOKUL

1750 INOK

1760 INAKFALVA și INOKA

1854 INAKFALVA, INOC

Se va reține în mod special denumirea cea mai veche înregistrată de autoritatea administrativă în anul 1291, denumire care era terra IGRICHI.

MELIA

(soția lui INACUS)

Era o „prințesă“ (titlul de care se servește Larchér) originară din localitatea care astăzi se numește MALEIA (ung. Málaja), un cătun înglobat azi în orașul PETRILA. În anul 1854 a fost înregistrat sub numele de

MELEJA (cit. Meleia). Numele se mai păstrează și în cel al muntelui MALEIA din masivul Retezat (câte odată numit și Meleia)

FORONEUS

(primul fiu al lui INACUS.

Acesta este personajul care a fost zeificat mai târziu sub numele de FORONEUS și devenit zeu al focului).

S-a născut în localitatea care astăzi se numește FARĂU și care se numea în anii:

1299..... FORRO

1303..... comes de FORROU

1329..... FORO

1332..... sacerdos de FORROW

1407..... FORRA

1434..... FFORO

1733..... FARRO

1850..... FOROU

1854..... FORRO, FĂRĂU

Vom reține în mod special următoarele aspecte specifice: 1) În panteonul grecesc există un zeu al focului, mai vechi cu câteva sute de ani decât PROMETEU, zeu care se numește **FORONEUS** și al cărui nume se traduce prin „cel născut la FORO“ (vezi gr. neossia- **νεοσσία** =, cuibărit-ouat-clocit) (vezi de asemenea lat. natus=născut). Deși o etimologie mai „la îndemână“ ne-ar împinge către traducerea termenului prin „inovatorul cuptorului“, optăm pentru prima, din cauza apropierii localității FORRO (Forău) de INOC (Inakfalva). Dealtfel amintirea „inovației“ marii descoperiri făcută de FORONEUS, zeu al focului, (ar fi naiv să ne gândim la foc) se leagă de o altă localitate, situată ceva mai jos în bazinul Mureșului -FORNADIA- din apropiere de DEVA.

Aceasta este localitatea care și-a primit numele de la descoperitorul cuptorului de topit fier -lat.fornax, fr.fournaise-haut fourneau, it. forno-altoforno...

În limba ungară (nu maghiară) „forró“ înseamnă foarte cald, arzător. Am specificat „nu maghiară“ deoarece acest termen, aflat în limba ungară, nu este de origine

maghiară, cum s-ar putea crede. Termenul acesta, ca și mulți alții, face parte din patrimoniul vechii limbi a Românilor băștinași și a intrat în limba ungară odată cu toți Românii care s-au deznaționalizat, de voie sau de nevoie. Într-o foarte mică măsură adevărul celor afirmate mai sus îl confirmă chiar acest *forró* despre care nu se poate crede că -de origine maghiară fiind- ar putea sta la baza numelui lui FORONEUS, zeul focului la vechii Greci.

Spuneam că numele lui FORONEUS, în calitate de descoperitor al cuptorului de topit minereu de fier -fiind că despre o asemenea descoperire este vorba- se leagă de localitatea FORNADIA, de lângă DEVA. Dovada se face și pe cale etimologică, dar și pe interpretarea unui grupaj de denumiri care toate stau în legătură cu focul și rolul său în topirea minereului din care, pentru prima dată, s-a obținut fier.

Și anticipând, vom spune că acesta era în realitate marele secret furat „din cer“ de către PROMETEU și dat pe mâna oamenilor. Că deținătorii secretului se socoteau „ZEI“ iar restul omenirii „oameni de rând“, acesta este un fapt care se subînțelege. Cronologia lui Larchér confirmă cele spuse mai sus. Din ea se poate vedea că *în timp* evenimentele se urmăresc în cea mai perfectă concordanță. Foroneu face marea descoperire în jurul anului 1925 î.e.n. Trec aproape trei secole până ce descoperirea, *ținută secret*, crează din deținătorii secretului ZEI.

Și cam tot atâta vreme trece până când PROMETEU, un „prințisor“ de pe malul METEȘULUI (Metelui) - a se vedea legătura dintre numele METEȘ -râu, METIS soția lui ZEUS - localitate și numele celor doi frați PRO-METEU și EPI-METEU, nume care se traduc prin „Cel care stă în fața Metelui“ și „Cel de lângă Meteu“ -, un prințisor de pe malul Metelui zic, a furat secretul și l-a dat pe mâna „oamenilor“.

Etimologic FORNADIA = FORNA - DIAUS adică „domnul - seniorul - stăpânul

locurilor unde se află FORNA, adică cuptorul pe care îl descoperise cel care se născuse la FORAU.

Ceea ce rămâne foarte greu de aflat este dacă și mai înainte se zicea forró, pentru foarte cald, arzător, sau dacă acest termen a derivat, cu toată familia lui, din numele celui care făcuse marea descoperire. Din felul în care sunt grupate pe teren anumite localități cu nume „sugestive“, ne propunem să le scoatem în evidență dovezile, cu ocazia discutării fiecărui personaj în parte.

AEZEIUS

(cel de al doilea fiu al lui INACUS)

AEZEIUS se leagă de numele localității ZEUDY astăzi numită FRUMUȘANI. Această localitate a purtat în trecut, conform Dicționarului lui CORIOLAN SUCIU, următoarele denumiri:

an. 1080-1091 (?)

- ” 1311 Sceudi
- ” 1333 Sewdy
- ” 1334 ZEUDY
- ” 1335 ZENDY probabil o greșala de scris
- ” 1402 ZEUGY ZEWDY oppidum
- ” 1471 castellum ZEWDY
- ” 1484 ZOVODY, ZEWECCZY, ZEWDJ
- ” 1851 SZEPFALU

Între anii 1304 - 1688 a mai existat o localitate, astăzi dispărută, care se numea:

- an. 1304 ZEULEUS
- ” 1393 ZEULES
- ” 1579 ZEOLEOS
- ” 1698 Szüllös

Localitatea era nu departe de ZEUDY/FRUMUȘANI și se afla între Pecica și Semlac.

ZEUDY/FRUMUȘANI se află pe malul stâng al Mureșului, la o distanță de circa 200 km. în aval de INOK, localitatea FORNADIA aflându-se la jumătatea distanței dintre cele două de mai sus, amănunt care nu este lipsit de importanță, după cum se va vedea. Sugestivă mi se pare, de asemenea, situarea localității ZELDES în 1334,

ZEUDES în 1456, ZEWLDES apoi dispărută, care localitate se afla cam pe locul unde astăzi este com. SÎNANDREI, între Simeria și Deva nume care amintește de INDRA și ZEUS/AEZEIUS.

FEGEUS

(cel de al treilea fiu al lui INACUS)

Așezarea care se leagă de existența și numele celui de al treilea fiu al lui INACUS se află, ca și celelalte despre care am vorbit, în bazinul Mureșului. Și, parcă în virtutea unei adevărate „strategii“, locul unde Inacus i-a destinat sălaş fiului său cel mai mic se află la jumătatea distanței dintre așezările celorlalți doi, adică ale lui Foroneus și Aezeius. Dar alegerea locului se mai bucură și de avantajul că se află în gura văii care deschide cale spre bogățiile din valea Timișului. Așezarea se numește astăzi FĂGET, iar în trecut se numea:

- 1584 FAGYAT
- 1594 FAGZAT
- 1595 FACSAD, castrum FACHIAD
- 1603 FACYAD
- 1616 FACSAT
- 1808 oppidum Oláh FACSED
- 1851 Nemeth-FACSET, Oláh-FACSET

Denumirea de FĂGET nu stă în legătură cu -fag- care este numele arborelui cunoscut. Acolo unde o denumire a unei localități se lega de numele copacului -fag-, autoritatea administrativă a tradus termenul românesc în ungurește, așa ca în cazul loc. Făget/Mediaș în Bykes, Făgetul Ierii în Bykal, Făgetel/Ciuc în Bükklok ș.a. - Din cauza arătată mai sus FAGETUL bănățean a fost înregistrat nu sub formă tradusă, ci prin termeni foarte apropiați de adevăratul său nume care „cândva“ trebuie să fi fost FEGEU sau FEGES, numele fiului lui INACUS și a cărui etimologie trebuie căutată prin gr. *pheggos* (φεγγος) = lumină.

Dovadă că așa este, stau cele două forme înregistrate în anii 1595 și 1603 FACHIAD și FACYAD, care reproduc rom. -fă-

clie- sau *fachie* cum se zice în jud. Buzău, Prahova, Bacău/Tazlău.

AEGY (IGEY)

(nu AEGYALE cum se află la Scoliastr. Euripide ad Orestem, vers 1247; vezi Cron. Larchér, p. 314).

Acest prim nepot al lui INACUS a fost „instalat” de bunicul său în bazinul Someșului Mic, spre nord de INOC și la aceeași distanță „strategic aleasă”, adică circa 100 km. depărtare de el. Localitatea se numește astăzi IGRÎȚA și ține de com. Cornești/Lujerdiu.

În anii petrecuți sub stăpânirea statului habsburgic, localitatea se numea:

anul	1290.....	IGEY
”	1379.....	<u>IGRICHY</u>
”	1405.....	<u>IGRECZY - IGRECZY -</u> <u>IGRECHY</u>
”	1515.....	<u>IGRE CZ - IGRYK</u>
”	1549.....	EGRIKZY
”	1590.....	IGRICHY
”	1733.....	EGRETZEI
”	1854.....	IGRICEA

La pag. 7 am atras atenția asupra denumirii IGRICHY pe care a avut-o localitatea INOC în anul 1291. Am făcut acest lucru deoarece ajungând acum IGEY din anul 1290, care începe să se numească din anul 1379 IGRICHY, adică exact același nume ca și al loc. INOC, unde stăpâna INACUS, ne dăm seama că între cele două localități există o strânsă legătură care nu poate proveni decât de la un nume de familie, sau de neam comun amândorura. Cu alte cuvinte acest nume comun IGRICHY ne arată că IGEY este AEGY și că deci INACUS din INOC/IGRICHY este bunicul lui AEGY/IGEY din IGEY/IGRICHY.

Care este importanța acestei *identificări* nu cred că mai este nevoie să arăt mai departe. Este destul să evidențiem concluzia care spune că *-INACUS din neamul IGRICHY- este cel care a purtat cu el de pe malul MUREȘULUI și neamul care a început să stăpânească în GRECIA, cu începere de*

la anul 2000 î.e.n. și numele de GRECI pe care cu începere de atunci îl poartă locuitorii din Sudul Peninsulei Balcanice.

Rămâne să lămurim de ce nu poate fi vorba de un AEGIALE ca fiu al lui FORONEUS, așa cum se spune de către Scoliastr. Euripide vers. 1247. Pentru lămurirea acestui lucru vom intercala o mică legendă, în care se spune că: (rezumat după P. Decharme):
— Uriașul Egeon îndrăgostindu-se cu Aetra, fiica lui Pitteus, după ce o lasă pe aceasta însărcinată, o părăsește. Înainte de despărțire o cheamă într-un anumit loc, unde, arătându-i un bolovan enorm de mare, îi spune că sub el și-a ascuns sabia și sandalele pe care le purtase în acele locuri și îi dă următorul sfat: Dacă se va întâmpla ca copilul lor să fie un băiat, atunci când se va face mare să-l aducă și să-l pună să scoată de sub bolovan obiectele ascunse. În caz că băiatul va reuși să ridice enormul bolovan, însemna că-a dat dovadă de multă putere și bărbăție și atunci, cu obiectele scoase din ascunzătoare, să plece în căutarea tatălui său, care îl va recunoaște după sabie și sandale. Băiatul se naște, și când se face mare reușește isprava (era Tezeu, vestitul erou al mitologiei grecești) și ajunge să-și găsească tatăl... —

Trebuie să arătăm că scena se petrecea pe locul unde de atunci și până acum se află ținutul AEGIALE, purtând un nume care înseamnă Aegy.ale adică tocmai ascunzătoarea lui Aegy, deoarece în grecește 'Alea (**Ἄλεα**) înseamnă adăpost, refugiu, ascunzătoare.

Legenda de mai sus, ca ori care alta, conține în ea un sâmbure de adevăr. În cazul de față adevărul este că uriașul AEGY, (în unele legende Egeon), însoțindu-l în bejenie pe tatăl său, care era cum știm Foroneus, fiul lui Inacus, se așează pe țărmul de sud al Golfului de Corint, unde întemeiază un mic sătuc.

Acolo el nu stă multă vreme, deoarece este chemat „de nimfa Tetis”, care vine

din *depărtare* rugându-l să-i dea ajutor „lui Zeus“ în lupta acestuia cu Hera, care vrea să-l pună în lanțuri pe stăpânul Olympului (Iliada cânt. 1). Locul primei așezări a lui AEGY pe malul Golfului de Corint este cel care a primit numele de „refugiul“, ori „adăpostul“, sau poate chiar „ascunzătoarea“ lui Aegy, acest din urmă nume fiind explicabil prin faptul că, venit în țară străină, noul venit trebuia să se ascundă o vreme din cauza băștinașilor, care nu-l puteau primi cu brațele deschise.

ÁPIS

(fiul cel de al doilea al lui Foroneus)

Seniorul de la APA, așa se traduce numele localității de lângă Caransebeș care ține de comuna Delinești. Apa-dia = Apa-diaus unde „diaus“ / „dia“ se traduce prin domnul, seniorul, iar Apa = Ap = capitala. Acest APIS a fost lăsat urmaș de către tatăl său în orașul înființat de el -FORONIC- și de acolo a fost alungat de către ARGUS, fiul NIOBEI, care i-a ocupat țara.

APADIA a fost înregistrată în trecut sub numele de:

în anul 1423 APADYA
 ” 1448 APAGIA - APAGYA -
 APAGYUN
 ” 1475 APADIA
 ” 1477 KISAPADYA - FELSEWA-
 PADYA
 ” 1592 APAGGIA - APADE
 ” 1588 APADGIA
 ” 1828 APADIA

Aci în Apadia se poate să fi fost chiar capitala ținutului stăpânit de „seniorul“ APIS, dacă ar fi să ținem cont de cele spuse de către Ghica în nota 1) pag. 8 vol. II Istorii, unde se arată că AP sau APE înseamnă într-o limbă posibil apropiată de cea vorbită de neamul lui IGRICHY -capitală-. Asupra acestei chestiuni vom reveni mai târziu.

(va urma)

INFORMAȚIUNI TRACOLOGICE

Continuând prodigioasa sa activitate, Cenaclul de Cultură Juridică, Tracologie, Literatură și Artă „Titu Maiorescu“ al Asociației Juriștilor din R.S.România, care a înregistrat deosebite succese până acum, a organizat un simpozion cu titlul „Poezie, Muzică și Istorie“, ce s-a desfășurat în sala Ateneului Român din București, în zilele de 14 - 15 octombrie 1975.

În prima seară a avut loc sesiunea de comunicări a secției de tracologie, cu un program select și bogat. Cuvântul de deschidere a fost rostit de Domnul Iosif Gabriel Chiuzbăian, președintele Cenaclului, care a propus adunării adoptarea unei scrisori adresate Domnului Nicolae Ceaușescu, Președintele R.S.România, cu ocazia reluării activității cenaclului. Au urmat apoi comunicările D-lui Prof.Dr.D.Berciu, membru al Academiei de Științe Sociale și Politice (proclamat cu această ocazie membru de onoare al Cenaclului), și al altor membri, anume: Cornel Belcin, jurist: Naiul și buciumul, instrumente muzicale, dar și de investigație istorică; Adina Berciu, asist. univ.: Comentariu privind „Gânditorul“ - Const.Iordache, sculptor: Traco-Dacii în arta urmașilor; Iordache Moldoveanu, jurist: Comentariu privind limba Traco-Dacilor; Dr. Rodica Tanțău: Meșteșugurile Traco-Dacilor. Comunicările au adus materiale inedite și foarte interesante, mult apreciate de selecta asistență.

Seara literar-muzicală de miercuri 15 octombrie s-a desfășurat sub președinția de onoare a Acad.Mihaî Beniuc, care a adus salutul său acestei frumoase manifestări a Cenaclului. A urmat un program artistic, susținut de cunoscuții actori bucureșteni Irina Demian, Gilda Marinescu, Anca Pandrea, Mariella Petrescu, Maria Rotaru, Lia Sahighian, Virgil Mogoș și Alexe Tudor, care au recitat din versurile scriitorilor juriști. Momente de umor, aforisme și poeme (urmare în pg.12)

VREAU NEAMULUI ACESTA. . . .

Aud timpul cum se face istorie

Neliniștite veacuri, le-aud trosnind prin vreme !
 Se-așează omenirea pe cruguri noi. Și iar
 Pornesc civilizații să-și făurească steme,
 Și zile pe măsură să-nsemne-n calendar.

Pricep sceste semne, pe care-n piatră, TRACUL,
 Cu iscusite semne le scrise cu temei,
 Și-ascult cu luare aminte Istoriei tic-tacul,
 Când își înseamnă drumul cu vise și scânteii.

Mănoasele adâncuri le caut tot mai vrednic;
 – Să rupă-n sonde seva venind din cuaternar,
 Și calcarul cetății îl ctitoresc cucernic,
 Să aibă neamul slovă și pâine în hambar.

Dă soarele în toamnă. Mustește-n struguri via,
 Troznește zdravăn carul de grâu și de porumb,
 Vapoare uriașe învață Geografia
 Cu noi meridiane, pentru un nou Columb.

Mi-i țara o prisacă. Si faguri cât o lună,
 Vegheată-n neodihnă de prisăcari viteji,
 Pe unde ni-i hotarul și vatra lui străbună,
 Noi priveghem cu gândul și ochii noștri treji.

Tu, suflete, – vistiernic de slove iscusite,
 Cu ce ți-ai scris balada de vrednic Condeier?
 – În vremuri de visare cu pene măiestrite,
 Și în furtuni cu vârful baltagului de fier.

Vreau dimineți senine acestei Țări. Să poată
 Cinstite pergamente să scrie pentru veac,
 De nici un nor umbrită, de nici un vânt mușcată,
 Și numai semne bune să aibă-n zodiac.

Vreau neamului acesta amiezi îmbelșugate,
 Și pâine nerâvnită pe masă, lângă blid,
 Și glie roditoare de suflete bărbate,
 Nălțând în Veșnicie al vredniciei zid.

de Ion Larian POSTOLACHE

în proză, lieduri și arii din opere, romane, muzică folc, etc. au completat programul. Serata literar-muzicală s-a bucurat de un deosebit succes și a entuziasmat publicul.

La simpozion a luat parte Domnul Dr. Emilian Nurescu, Președintele Asociației Juriștilor din R.S.R. și alte personalități

ale vieții noastre științifice și culturale-artistice.

A fost prezent și cunoscutul om de știință Acad.Prof.Dr.Const.I.Dragan din Milano, Președintele de onoare al Secției de tracologie a Cenaclului „T.Maiorescu“.

I. G. Ch.